

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **JUDr. K.A.S.,PhDr.**, advokátka
se sídlem xxx
zastoupená JUDr. Richardem Novákem, advokátem
se sídlem Dvořákova 588/13, Brno

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 118/16, Praha 1 - Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 7. 7. 2021, sp. zn. K 95/2018,

takto:

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Kárný senát žalované (dále „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 24. 5. 2019, sp. zn. K 95/2018, uznal žalobkyni vinnou z porušení § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve

znění účinném do 4. 6. 2018, § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“) a § 19 odst. 1 písm. a) a c) zákona o advokacii. Za uvedené porušení bylo žalobkyni dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uloženo kárné opatření, a to pokuta ve výši 75 000 Kč a povinnost k úhradě nákladů kárného řízení ve výši 8 000 Kč. Odvolací kárný senát žalované v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované brojí žalobkyně podanou žalobou.

2. Vytýkané jednání žalobkyně mělo spočívat v tom, že ačkoliv dne 18. 12. 2014 převzala obhajobu E. K. v její trestní věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. xxx/2014 pro zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. b), d) trestního zákoníku, kterého se měla E. K. dopustit vůči poškozenému svému nesvéprávnému synovci T. S. (dále i „opatrovanec“) jako jeho opatrovnice, a v souvislosti s prováděním obhajoby získala informace o E. K. a z charakteru věci jí muselo být známo, že zájmy E. K. a opatrovance jsou v rozporu, přičemž dohoda o ukončení obhajoby byla uzavřena 2. 1. 2017 a soudu oznámena 15. 2. 2017, dne 24. 2. 2015 uzavřela s poškozeným opatrovancem smlouvu o poskytování právních služeb s časovou smluvní odměnou, přičemž tuto smlouvu neukončila nejméně do 25. 10. 2016, kdy bylo vydáno rozhodnutí Okresního soudu v Ústí nad Labem č. j. xxx/2016-591, kterým byl zamítnut její návrh na schválení této smlouvy. Dále žalobkyně podala k Okresnímu soudu v Ústí nad Labem v opatrovnickém řízení vedeném pod sp. zn. xxx/2016 návrh, doručený soudu 21. 5. 2015, aby jí tento soud namísto E. K. jmenoval opatrovníkem poškozeného opatrovance ve smyslu § 465 a násl. občanského zákoníku, aby schválil smlouvu o poskytování právních služeb ze dne 24. 2. 2015, kterou uzavřela s opatrovancem, a aby schválil vyplacení odměny ve výši 100 000 Kč za právní služby poskytnuté do té doby opatrovanci na základě smlouvy o poskytování právních služeb s ním uzavřené dne 24. 2. 2015. Žalobkyně dále ode dne 28. 12. 2016 vykonávala funkci opatrovníka, přičemž dopisem ze dne 18. 10. 2017 vyzvala jménem opatrovance svoji bývalou klientku E. K., aby opatrovanci vrátila částku 1 027 757 Kč, kvůli níž byla E. K. odsouzena za zpronevěru v trestním řízení vedeném u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. xxx/2014, ve kterém E. K. obhajovala a v němž opatrovanec vystupoval jako poškozený. Tedy při výkonu advokacie nejednala čestně a svědomitě, nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržovala pravidla profesionální etiky ukládající jí povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a neodmítla poskytnutí právních služeb, ačkoliv tak byla povinna učinit, protože v téže věci nebo ve věci související již poskytla právní službu jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, a informací, kterou má o bývalém klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a replika žalobkyně

3. V první žalobní námitce **žalobkyně** namítá, že žalovaná posoudila a zhodnotila důkazy předložené jak žalobkyní, tak paní E. K. v přímém rozporu s jejich skutečným obsahem, resp. lživě, když žalobkyně opakovaně deklarovala jak prvostupňovému správnímu orgánu, tak odvolacímu kárnému senátu žalované, že právní služby opatrovanci nikdy neposkytovala. V této oblasti proto nikdy nemohlo dojít ke konfliktu zájmů mezi jednáním žalobkyně vůči E. K. a zastupování opatrovance. Odvolací kárný senát žalované přesto v bodu 14. napadeného rozhodnutí uvedl, že *„toto zákonné ustanovení kárně obviněná porušila „učebnicovým“ způsobem. Nejprve v trestní věci zastupovala osobu obžalovanou (a později pravomocně odsouzenou) ze zpronevěry E. K., a následně v téže věci uzavřela dne 24. 2. 2015 smlouvu o poskytování právních služeb s poškozeným opatrovancem. Z pohledu odvolacího kárného senátu je irrelevantní, zda smlouva o poskytování právních služeb nabyla účinnosti, resp. zda byla následně soudem schválena. Uzavřením smlouvy obviněná projevila vůli poskytovat právní služby opatrovanci, ačkoliv kárně obviněná byla povinna odmítnout opatrovanci poskytování právních služeb.“* Odvolací kárný senát žalované tímto popřel principy opatrovnictví a schvalování právních jednání učiněných za opatrovance, když dle

něj postačí pouhá vůle k danému právnímu jednání. Jak prvostupňový správní orgán, tak odvolací kárný senát žalované se odmítli zabývat žalobkyní předestřenými důkazy, z nichž vyplývalo, že v době, kdy žalobkyně projevila vůli převzít na základě žádosti E. K. právní zastupování opatrovance, a to v jiných věcech, které nesouvisely s jeho postavením eventuálního poškozeného proti tehdy obžalované E. K., žalobkyně nemohla vědět o případném konfliktu zájmů. Žalobkyně se sama stala obětí podvodu ze strany E. K.

4. V druhé žalobní námitce žalobkyně namítá, že žalovaná se v celém řízení vypořádala pouze s chováním žalobkyně, avšak nebrala žádný zřetel na zjevně lživé, podvodné a protizákonné jednání E. K., které bylo jediným důvodem jednání žalobkyně. Žalovaná rovněž naprosto odmítla fakt, že žalobkyně svým jednáním hájila zájmy slabší strany, brutálně poškozené kriminálním jednáním E. K., která žalobkyni zcela prokazatelně podvedla a lživě tvrdila, že její zájmy jsou shodné se zájmem opatrovance. Žalobkyně žalované výčtem trestních řízení vedených proti E. K. jednoznačně prokázala, že tato je podvodnice, lhářka a kriminálně závadová osoba. Zároveň žalobkyni sdělila, že vše, co činí, činí ve prospěch svého synovce a opatrovance, kdy dané stvrdila i písemným prohlášením, v němž potvrdila žalobkyni, že mezi ní a opatrovancem neexistuje konflikt zájmů. S tímto důkazem, stejně jako s mnohými jinými, se žalovaná nevypořádala a ignorovala je.
5. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně namítá porušení procesních zásad řízení, kdy se kárný senát odmítl zabývat všemi žalobkyní předloženými důkazy, čímž porušil zásadu zjištění skutkového stavu věci. Odmítnutí žalobkyní předložených důkazů přitom prvostupňový správní orgán a odvolací kárný senát žalované nikterak nezdůvodnili. Důkazy, které žalovaná provedla, zároveň účelově interpretovala v přímém rozporu s jejich skutečným obsahem do takové míry, že nelze hovořit o ničem menším než o účelové lži. Příčinu tohoto jednání žalované žalobkyně spatřuje v osobních antipatiích členů žalované vůči žalobkyni. Od doby, kdy Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zrušil rozsudkem ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9 Ad 10/2015-122, rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované, dostává se žalobkyni ze strany funkcionářů žalované opakovaných osobních útoků a veřejných dehonestací.
6. Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně namítá porušení zásad předvídatelnosti rozhodnutí a rovnosti před zákonem vyjádřených v trestním řádu, analogickém řádu pro kárné řízení před žalovanou. Žalobkyně v průběhu odvolacího kárného řízení předložila žalované kárné rozhodnutí ze dne 24. 1. 2019, sp. zn. K 80/2018, v němž se advokát dopustil skutečné obhajoby protistrany svého bývalého klienta, kdy prokazatelně zneužil informace, které se dozvěděl z předchozího právního zastupování a zastupoval svou bývalou protistranu dlouhodobě. Uvedenému advokátovi bylo ze strany žalované uloženo pouze napomenutí, čímž žalovaná jednoznačně deklarovala, že jí není cizí zásada „všichni jsme si rovni, ale někteří rovnější“. Žalovaná právní argumentaci žalobkyně ohledně „výběrové spravedlnosti“ zcela ignorovala.
7. V páté žalobní námitce žalobkyně namítá, že se žalovaná nezabývala finanční situací žalobkyně. Mezi rozhodnutími žalované uplynuly více než dva roky, přičemž v mezidobí proběhl více než roční koronavirový lockdown, který měl vliv jak na finanční, tak na osobní situaci žalobkyně. Žalovaná pouze formalisticky přejala výrok prvostupňového správního orgánu, který však pochází z doby před covidem, a za dobu mezi vydáním obou rozhodnutí došlo k významným posunům i v osobních záležitostech žalobkyně. Žalovaná při určení výše pokuty nevzala v potaz, že v roce 2020 byly například na tři měsíce fakticky uzavřeny soudy, což žalobkyni dovedlo do extrémně obtížné finanční situace. Odvolací kárný senát žalobkyně se nezajímal o změnu poměrů na straně žalobkyně, která je jediným dítětem svých rodičů, o které se stará a finančně je zásadním způsobem podporuje. Matka žalobkyně je v dlouhodobé péči xxx, kde je žalobkyně dokonce následkem faktického zbavení svéprávnosti i opatrovníci své matky. Od ledna 2021 se žalobkyně stará o svého otce, který je fakticky trvale v xxx. Nadto žalobkyně podporuje svou dceru na studiích vysoké školy. Žalobkyně vnímá uloženou pokutu jako zjevně nepřiměřenou, kdy s ohledem na dobu, která uplynula mezi oběma rozhodnutími, měly být opětovně vyhodnocovány finanční poměry žalobkyně. Rozhodnutí žalované jde proti její vlastní judikatuře, a i proti obecně známé judikatuře

Shodu s prvopisem provedla: S.K.

Ústavního soudu, která již v minulosti žalované uložila povinnost zkoumat situaci kárně stíhaných advokátů.

8. V šesté žalobní námitce žalobkyně vyjadřuje přesvědčení, že její odsouzení, a především výše pokuty, je dána nebyvale negativním postojem žalované k žalobkyni, jakož i postojem funkcionářů žalované k žalobkyni včetně (a možná především) předsedy Kontrolní rady a kárného žalobce JUDr. Mikše. V současné době stále probíhá jedno kárné řízení proti žalobkyni a dále probíhá spor žalobkyně vůči žalované o ochranu osobnosti a spor o ochranu osobnosti žalobkyně vůči bývalému místopředsedovi, nyní členovi představenstva žalované, JUDr. T. S.. Zaujatost některých členů žalované proti žalobkyni žalobkyně dokládá na příkladu, kdy žalovaná zaslala žalobkyni dne 25. 4. 2019 na vlastní náklady prostřednictvím své tiskové mluvčí nově vydaný Komentář k zákonu o advokacii s průvodním dopisem, že předseda žalované je přesvědčen, že „její prostudování Vám bude k prospěchu a užítku.“ V publikaci jsou odkazy na kárná řízení, kdy městský soud dal žalobkyni svým rozsudkem sp. zn. 9 Ad 10/2015 za pravdu a rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované zrušil. Nikde v textu není uvedeno, že kárné řízení není dosud skončeno, v textu není ani uvedeno, že městský soud kárná rozhodnutí zrušil a vrátil je žalované k novému projednání. Uvedené rozhodnutí městského soudu naopak autoři JUDr. T. S. a JUDr. D. K. prezentují jako úplnou prohru žalobkyně, přičemž zapřeli, že se jedná o dosud nepravomocně skončená řízení, jejichž použití coby ukázkových rozhodnutí kárného senátu žalované naprosto odporuje zásadě presumpce nevinny.
9. V sedmé žalobní námitce žalobkyně namítá, že jak prvoinstanční kárný senát, tak i odvolací kárný senát jsou ustanovovány předsedy kárných komisí zcela svévolně, tedy je porušena zásada zákonného soudce. U ostatních právnických povolání, jmenovitě u notářské a exekutorské komory, je způsob ustanovování kárných senátů jednoznačně určen. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaná ustanovuje takové kárné senáty, aby nebyly problémy již předem s odsouzením žalobkyně a v tomto směru žalobkyně namítá porušení svých ústavních práv.
10. **Žalovaná** ve vyjádření k žalobě předně popřela, že by její rozhodnutí, a to jak rozhodnutí žalobou napadené, tak rozhodnutí jemu předcházející, bylo nezákonné, vědomě lživé nebo protiústavní. Žalovaná zdůraznila, že pouhý nesouhlas s rozhodnutím orgánu veřejné moci lze těžko považovat za důvod podání správní žaloby, kdy obsah žaloby je především polemikou se skutkovými a právními závěry obou kárných senátů žalované. Žalobkyně v podané žalobě zcela kopíruje důvody, které uvedla již v odvolání, a žalovaná má za to, že se se všemi těmito důvody odvolací kárný senát žalované v napadeném rozhodnutí vypořádal. Nad rámec žalobních bodů žalovaná podotýká, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, na který žalobkyně odkazuje, není kompetenční, nýbrž procesní normou s omezenou působností, přičemž na kárné řízení se uplatní pouze v otázce doručování, jeho definice správního orgánu je zde naprosto irelevantní.
11. K námitce zhodnocení důkazů v rozporu s jejich obsahem (prvá žalobní námitka) žalovaná uvedla, že žalobkyně neuvádí, co jiného by z nich mělo být vyvozeno, tím spíše, že značnou část dokazování představovalo dokazování veřejnými listinami, především rozhodnutími Okresního soudu v Teplicích a Krajského soudu v Ústí nad Labem.
12. Ohledně námitky, že se žalovaná nevypořádala s chováním E. K. (druhá žalobní námitka) žalovaná uvedla, že žalobkyně je advokátkou a E. K. byla její klientkou, po jistý čas byla zjevně i protistranou klienta žalobkyně. Paní E. K. není advokátem, není vázána předpisy o advokacii, k jejichž dodržování je povinna žalobkyně. Byl-li v řízení prováděn důkaz nějakou listinou, kterou vytvořila, byla vázána její věrohodnost, jako je tomu u všech listin soukromoprávní povahy. Advokát nemůže svůj protiprávní postup opřít o to, že někdo jiný jedná protiprávně, zejména v situaci, kdy je zde možnost chovat se v souladu s právem, na čemž ničeho nezmění postoj žalobkyně, že jednala v zájmu „slabší strany“. Sama svým postupem, kdy převzala zastoupení osoby v evidentním střetu zájmů se svou bývalou klientkou, relativizovala své vlastní jednání a dobrou víru v ně, a to jak ve vztahu k bývalé klientce, tak i ke klientu novému. Žalovaná dále uvedla, že konflikt zájmů je a musel

být žalobkyni zcela zřejmý, na čemž nemůže nic změnit ujištění E. K. na straně jedné a opatrovance, a to i kdyby nebyl osobou výrazně omezenou ve svéprávnosti pro neschopnost právně jednat. Je pravdou, že stavovské předpisy neumožňují advokátovi ověřovat si tvrzení klienta, tytéž stavovské předpisy, na které se žalobkyně odvolává, jí však rovněž zapovídají vyhovět pokynu klienta, je-li v rozporu se zákonem nebo stavovským předpisem. Žalovaná upozornila, že jedním z podstatných tvrzení žalobkyně bylo, že nikdy opatrovance nezastupovala, přičemž v žalobě explicitně uvádí, že „*počala činit právní úkony nejen na ochranu svojí, ale i na ochranu opatrovance...*“ Žalobkyně tak nemá přehled ani o vlastní procesní pozici.

13. K námitce porušení procesních zásad (třetí žalobní námitka) žalovaná uvedla, že je zjevnou nepravdou, že by se kárný senát žalované odmítl zabývat všemi důkazy, které byly žalobkyní předloženy. Kárný senát žalované naopak provedl dokazování ve zcela standardním rozsahu a odmítl jediný důkaz, svědeckou výpověď Ing. B., kterou označil za nadbytečnou, tím spíše, že jediným odůvodněním na provedení tohoto důkazu bylo prohlášení, že „*ji do této situace dostala*“ a „*není vyloučeno, že celou věc zpoždí řídit*“. S důvodem, pro který navržený důkaz proveden nebyl, se kárný senát žalované vypořádal v bodu 23. odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Odvolací kárný senát žalované v rámci odvolacího řízení odmítl další návrhy žalobkyně na provedení dokazování s tím, že jde o důkazy nadbytečné a pro posouzení chování žalobkyně irelevantní, přičemž tento svůj postoj řádně zdůvodnil v bodu 12. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve všech případech se jednalo o listiny vzniklé dlouho po datu, kdy mělo dojít k jednání, v němž bylo shledáno kárné provinění žalobkyně, a na něj vliv neměly.
14. Námitku porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí a zásady rovnosti (čtvrtá žalobní námitka) označila žalovaná za zcela nedůvodnou. Žalobkyně neuvádí, v čem by měly být tyto zásady a jakým způsobem dotčeny. Základním prismatem při rozhodování o kárném opatření je povaha a závažnost skutku, jeho dopady do práv poškozených, osobnost žalobkyně, to, zda na ni lze hledět jako na dosud kárně bezúhonnou a její osobní a majetkové poměry. Na rozdíl od žalobkyně ve věci sp. zn. K 80/2018 advokát své pochybení přiznal, projevil v řízení velkou sebereflexi, za 25 let praxe nebyl nikdy kárně projednáván, proto i kárný senát i přes deklarování zjevné závažnosti jeho pochybení přistoupil k mírnějšímu kárnému opatření. Za tzv. kolizi zájmů jsou pokuty běžně ukládaným kárným opatřením, přičemž za poslední dva roky se tyto pokuty pohybují mezi 20 000 Kč až 100 000 Kč. Byla uložena i opatření přísnější, včetně dočasného zákazu výkonu advokacie na dobu 12 měsíců, ale i opatření mírnější v podobě napomenutí. Kárné senáty obou stupňů všechny tyto parametry při svém rozhodování zohlednily a své rozhodnutí řádně odůvodnily. Z důvodu, že bylo jinému advokátovi za typově podobný skutek uloženo mírnější kárné opatření, není napadené rozhodnutí nezákonné. Žalovaná zdůraznila, že kárný senát je za kárné provinění oprávněn uložit pokutu až do výše stonásobku minimální mzdy stanovené zvláštním předpisem, přičemž uložená pokuta se pohybuje při dolní hranici možné sazby a tvoří méně než sedminásobek minimální mzdy z roku 2017. Rozhodnutí tak není ani nerovné, ani neporušuje zásady správního trestání.
15. K námitce, že se žalovaná nezabývala finanční situací žalobkyně nastalé v mezidobí od vyhlášení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a odvolacího kárného senátu žalované (pátá žalobní námitka), žalovaná uvedla, že tuto námitku žalobkyně v žádném ze svých podání neuplatnila. Odvolací kárný senát žalované se jí tedy nemohl zabývat a žalovaná má za to, že pokud tyto námitky nebyly předešly v rámci uplatnění řádného opravného prostředku, nemělo by se jim dostat slyšení ani v rámci podané správní žaloby, neboť žalobkyně sama způsobila, že nebyly vyslyšeny. Žalovaná poukázala na to, že jakkoliv je rozhodování o opravných prostředcích v disciplinárních řízeních vázáno principem úplné apelace, netvoří novou nalézací instanci, nýbrž pouze případnou instanci opravnou, a tedy neposouvající časovou hranici skutkových zjištění za vyhlášení rozhodnutí učiněné v prvním stupni. Odvolací kárný senát žalované by k takové individualizované změně mohl přihlédnout jen ve výjimečných případech, pokud vůbec, a pouze za situace, kdy by mu byla sdělena. To však žalobkyně neučinila.

16. K šesté žalobní námitce negativního postoje žalované k žalobkyni žalovaná uvedla, že žalobkyně tuto námitku opakuje velmi často, aniž by ji ovšem dokázala ve vztahu k osobám, které byly povoleny rozhodnout její kárnou věc, jakkoliv konkretizovala. Předseda kontrolní rady jako kárný žalobce je účastníkem řízení o podané kárné žalobě, ve věci však rozhoduje nezávislý kárný senát, potažmo odvolací kárný senát. Předmětem kárného řízení je pak posouzení skutku tak, jak byl před kárným senátem zjišťován a prokázán. Mezi kárným senátem, odvolacím kárným senátem a žalobkyní žádné antipatie nejsou, ostatně žalobkyně je ani netvrdí. Namítá pouze existenci dvou řízení o ochranu osobnosti, o nichž se žalobkyně v průběhu kárného řízení nezminila a ani nemohla, neboť obě řízení byla zahájena až dlouho poté, co ve věci rozhodl prvostupňový správní orgán. Řízení o žalobě na ochranu osobnosti vedené proti žalované bylo před Obvodním soudem pro Prahu 1 zahájeno dne 5. 6. 2019 (sp. zn. 31 C 80/2019) a řízení o žalobě na ochranu osobnosti vedené proti JUDr. T. S. bylo zahájeno před Okresním soudem pro Prahu – západ až dne 17. 2. 2020 (sp. zn. 5 C 63/2020). Na těchto řízeních není účasten žádný z členů kárné komise ani žádný z členů odvolací kárné komise, kteří rozhodovali nynější věc. Jde-li o skutečnost, že městský soud rozhodl v jedné žalobě o přezkum rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ve prospěch žalobkyně, pak se jedná o běžnou situaci mezi soudem a správním orgánem, jehož rozhodnutí jsou podřízena soudnímu přezkumu. Je-li rozhodnutí, které bylo takto zrušeno, citováno jakoukoliv komentářovou literaturou, pak žalobkyně ví, že komentáře jsou autorskými projevy svých tvůrců, přičemž na tom žalovaná není nijak účastna. Komentář byl publikován s právním stavem ke dni 1. 1. 2019, tj. šlo o komentář k právním předpisům v jejich znění k uvedenému datu. Ani jeden z autorů nedisponuje informacemi z kárného řízení, těmi disponují pouze účastníci řízení. Pokud citovali rozhodnutí kárného senátu, které bylo následně soudem zrušeno, citovali je podle původní publikace v Bulletinu advokacie. Šlo však o parciální citaci anonymizovaného rozhodnutí, nelze proto uvažovat o porušení presumpce nevinoty, neboť žalobkyni nijak nezasáhlo, tím méně to pak mohlo mít vliv na rozhodnutí v kárném řízení žalobkyně, jehož výsledek je správní žalobou napaden. Napadené rozhodnutí nemá s uvedenou publikací vůbec nic společného, ani se na ni neodvolává a členové odvolacího kárného senátu nejsou autory nebo spoluautory zmiňovaného komentáře. Podání kárné žaloby a vedení kárného řízení je podřízeno zákonnému velmi striktnímu procesu, který je podřízen přezkumu ze strany soudů. Stalo se tak i ve věcech, které o své vůli předložila k přezkumu žalobkyně, přičemž v žádném ze svých rozhodnutí městský soud nedospěl k závěru o účelovosti vedeného řízení, osobní zaujatosti „*některých členů ČAK proti její osobě, z čehož pramení i dvojitá metr při posuzování údajných kárných provinění žalobkyně*“.
17. K námitce ohledně ustanovování kárných senátů (sedmá žalobní námitka) žalovaná uvádí, že není soudem a principy zákonného soudce se na ni nevztahují. Situace je s notářským a exekutorským stavem nesrovnatelná, advokáti nevykonávají ani parciálně úkony mající povahu úkonů soudních nebo jsoucích nadaných veřejnoprávní autoritou, jsou osobami soukromého práva. Žalobkyně vztahuje soudní zásadu někam, kam se zjevně nepromítá, požadavek nestrannosti a nezávislosti kárného senátu je zde v plné míře zajišťován v podobě ustanovení kárných senátů a v podobě řešení možné podjatosti tak, jak je obsaženo v § 3 vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona o advokacii stanoví advokátní kárný řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní kárný řád“). Vztah kteréhokoli ze zúčastněných členů kárného senátu nebo odvolacího kárného senátu ve smyslu citovaného ustanovení kárného řádu žalobkyně nenamítala ani tehdy ani nyní a žalovaná má za to, že zde žádný takový vztah není, tedy ani vada, jež by měla vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
18. V replice k podanému vyjádření se **žalobkyně** rozsáhle vyjádřila k otázce ustanovování kárných senátů a zejména systémové podjatosti kárných senátů, kdy zároveň vznesla námitku tzv. systémové podjatosti všech členů kárných senátů. V případě žalobkyně nebyli členové kárného senátu první instance a členové odvolacího kárného senátu zvoleni jako „nezavislí“, ale na základě nominace úřadujícím představenstvem žalované. Žalobkyně rozporuje nezávislost obou kárných

senátů, neboť se jedná o orgány, jejichž členové byli fakticky dosazeni představiteli žalované a způsob, jakým jsou kárné senáty sestavovány, nelze dohledat. Není ani zřejmé, zda jsou členové kárné komise a odvolací kárné komise ustanovováni rovnoměrně či účelově dle toho, koho mají soudit. Žalobkyně v otázce ustanovování kárných senátů dále odkázala na rozhodnutí první sekce Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 23. 6. 2022 ve věci Grosam proti České republice, sp. zn. 19750/13, které se dle žalobkyně vztahuje i na kárná řízení před žalovanou, a to zejména v otázkách transparentnosti sestavování kárných senátů, neexistence záruk proti vnějším vlivům a složení kárných senátů z přímých konkurentů.

19. Žalobkyně zopakovala svá vyjádření již prezentovaná v podané žalobě zejména stran, že smlouva o poskytování právních služeb, kterou uzavřela s opatrovancem, nikdy nevstoupila v účinnost, neboť nebyla schválena opatrovnickým soudem. Žalovaná netvrdí, že žalobkyně nějaké získané informace zneužila, netvrdí ani to, že to měla žalobkyně v úmyslu. Prohlašuje-li žalovaná, že „*konflikt zájmů byl evidentní*“, pak možná je evidentní nyní, šest let poté, avšak nebyl evidentní v dané době. Ohledně dopadů skutku do práv poškozeného žalobkyně uvedla, že tímto aspektem se žalovaná v rámci kárných řízení nezabývala a argumentuje-li jím nyní, jedná se o novum, následkem kterého jsou původní rozhodnutí kárných senátů žalované nepřezkoumatelná. Dle žalobkyně nemělo jednání žalobkyně na E. K. žádný vliv. Dále žalobkyně předložila přehled kárných postihů, k nimž se jednotlivě vyjádřila. Uzavřela, že tvrzení žalované, že rozhoduje na základě kárné minulosti advokáta je zavádějící.

III. Ústní jednání

20. Na ústní jednání dne 31. 1. 2024 se žalobkyně ani její právní zástupce bez omluvy nedostavili. Předvolání k ústnímu jednání bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 5. 1. 2024.
21. Žalovaná na ústním jednání odkázala na své vyjádření k žalobě a dále doplnila, že žalobkyní odkazované rozhodnutí první sekce ESLP Grosam proti České republice následně nahradil velký senát, který stížnost zamítl. K námitce nezávislosti kárných orgánů žalobkyně uvedla, že volební řád žalobkyně stanoví, že advokát může kandidovat sám, nejenom na návrh jiného advokáta či skupiny advokátů. Členové kárné komise pobírají za výkon této činnosti náhrady, nicméně ta se pohybuje ve výši cca 500 Kč za hodinu. Zástupce žalované, jež byl předsedou kárné komise, za rok 2017 a 2018 účtoval 7 100 Kč a 8 600 Kč. Taková výše není slušným přivýdělkem, jak žalobkyně namítala. Navíc ani existence náhrad nic nevypovídá o nestrannosti člena kárné komise. Ostatně u soudců nikdo neuvažuje o jejich nestrannosti, když pobírají plat. Dle judikatury Ústavního soudu je naopak protiústavní, když se zasahuje do platů soudců. Na sestavování kárné komise zákon nestanoví povinnost mít rozvrh práce, naopak podle kárného řádu ustanoví kárný senát předseda kárné komise. Toto sestavení je tak čistě v jeho diskreci. Kárné senáty jsou ustanovovány tak, aby sídlo členů bylo co nejdále od sídla kárně obviněného, aby se minimalizovala možná námitka podjatosti. V nyní posuzované věci je rovněž podstatné, že žalobkyně dopisem z 18. 10. 2017 jménem opatrovance T. S. vyzvala paní E. K. ke vrácení částky 1 027 757 Kč, kvůli níž byla E. K. odsouzena za zpronevěru v trestním řízení, ve kterém žalobkyně paní E. K. obhajovala a v němž opatrovanec vystupoval jako poškozený. Žalobkyně tak učebnicově porušila zákon o advokacii, když dokonce v téže věci nejdříve obhajovala obviněnou a následně jménem poškozeného uplatnila nárok na částku, k jejímuž uhrazení byla její bývalá klientka odsouzena trestním rozsudkem. Dle žalované je to zjevný střet zájmů. Jednání žalobkyně bylo prověřeno k podnětu nejenom paní E. K., ale i k podnětu předsedkyně senátu rozhodující v předmětné trestní věci. K výši kárného opatření žalovaná uvedla, že za jednání žalobkyně bylo možné uložit až 100 násobek minimální mzdy, tedy zhruba 1 100 000 Kč. Kárné opatření ve výši 75 000 Kč je tak uděleno v jedné čtvrtině až jedné patnáctině sazby. Tato výše není ani pro žalobkyni likvidační. Žalovaná dodala, že se advokát v žádném případě nesmí o svém bývalém klientu vyjadřovat tak, jak to činila žalobkyně v kárném řízení a i na straně 9 podané žaloby, kde paní E. K. označila za lhářku, podvodnici a kriminálně závadovou osobu. Tím, že žalobkyně následně i podala trestní oznámení, ve kterém

podrobně na několika místech uvádí informace z trestního řízení, v němž paní E. K. obhajovala, jednoznačně porušila i povinnost mlčenlivosti.

22. Žalobkyně v podané žalobě navrhla provedení řady důkazů. Městský soud k důkazu provedl dopis žalované ze dne 24. 4. 2019, jehož přílohou byl „dar“ žalované žalobkyni v podobě komentáře *Etický kodex advokáta*, dopis žalobkyně žalované ze dne 26. 4. 2019, jehož obsahem bylo „vrácení daru“ žalované a fotokopie stránek z citovaného komentáře k etickému kodexu advokáta. Z těchto důkazů nicméně soud neučinil žádná zjištění relevantní pro posouzení věci samé. Soud k důkazu provedl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 3. 12. 2021, č. j. 31 C 80/2019-383, kterým bylo rozhodnuto, že se žalovaná musí žalobkyni omluvit za její přípis ze dne 13. 11. 2018. Soud rovněž provedl k důkazu přípis žalované žalobkyni ze dne 1. 6. 2022 a její přílohu, ve které je uvedena tabulka kárných řízení, jež byla proti žalobkyni vedena a výsledky těchto řízení. Soud k důkazu provedl sbírku kárných rozhodnutí žalované z let 2016 - 2018. Zbylé žalobkyní navrhované důkazy jsou součástí správního spisu, kterým se ve správním soudnictví dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprovedl k důkazu ani rozsudek ESLP ve věci Grosam proti České republice, jelikož veřejně dostupnou soudní judikaturou se dokazování neprovádí a navíc žalobkyně jej navrhla k prokázání svého právního názoru. Soud neprovedl k důkazu přípis předsedy odvolací kárné komise žalované ze dne 26. 6. 2019 a odpověď žalobkyně na tento přípis, jelikož těmito chtěla žalobkyně prokázat právní názor obou účastníků řízení. Provádění dokazování však neslouží k právní argumentaci stran, ale ke zjišťování skutkového stavu. Chtěla-li žalobkyně vznést svůj právní názor, mohla tak učinit v podáních adresovaných soudu, čehož ostatně i využila.

IV. Posouzení žaloby

23. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, a shledal, že žaloba není důvodná.
24. Před vypořádáním žalobních bodů městský soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).
25. Ve vztahu zejména k námitce porušení zjištění skutkového stavu věci městský soud předesílá, že tyto námitky žalobkyně přenesla v takřka shodném znění do žaloby ze svého odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalobkyně v důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagovala na závěry, které žalovaná vyslovila k téměř identické odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak nereflektovala, že žalovaná předmětné námitky vypořádala a zdůvodnila závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že v žalobě zopakovala námitky vznesené v odvolání, aniž by reagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná s těmito námitkami vypořádala a přezkoumatelným způsobem popsala a vysvětlila, na základě jakých konkrétních úvah dospěla k závěru o nedůvodnosti těchto námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty.
26. Městský soud připomíná, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As

54/2013-128). Městský soud se tak mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud proto s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikturním východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na tyto odvolací námitky žalobkyně uvedla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).

IV. A Námitka zhodnocení důkazů v přímém rozporu s jejich skutečným obsahem a porušení zásady zjištění skutkového stavu věci

27. V první žalobní námitce žalobkyně namítá, že žalovaná posoudila a zhodnotila důkazy předložené jak žalobkyní, tak paní E. K. v přímém rozporu s jejich skutečným obsahem, resp. lživě, když žalobkyně opakovaně deklarovala jak prvostupňovému správnímu orgánu, tak odvolacímu kárnému senátu žalované, že právní služby opatrovanci nikdy neposkytovala. Námitku žalobkyně podrobněji specifikovala toliko tak, že smlouva o poskytování právních služeb, kterou uzavřela s opatrovancem, nebyla schválena soudem, přičemž přestřela žalované důkazy, z nichž vyplývalo, že v době, kdy projevila vůli převzít právní zastoupení opatrovance, nemohla vědět o případném konfliktu zájmů. Blíže nespecifikovala, jaké konkrétní důkazy měla žalovaná zhodnotit v přímém rozporu s jejich skutečným obsahem, resp. lživě a v čem tuto lživou interpretaci spatřuje.
28. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně v obecné rovině namítá porušení procesních zásad řízení, kdy se kárný senát odmítl zabývat všemi žalobkyní předloženými důkazy, čímž porušil zásadu zjištění skutkového stavu věci. Odmítnutí žalobkyní předložených důkazů přitom prvostupňový správní orgán a odvolací kárný senát žalované nikterak nezduvodnili. Důkazy, které žalovaná provedla, zároveň účelově interpretovala v přímém rozporu s jejich skutečným obsahem. K uvedené námitce žalobkyně uvedla pouze to, že příčinu takového jednání žalované spatřuje v osobních antipatiích členů žalované vůči žalobkyni. Žalobkyně tak sice namítá, že zjištěné skutečnosti byly interpretovány nesprávně, avšak sama nenabídla žádné alternativní hodnocení zjištěného skutkového stavu, pouze ve značné míře obecnosti rozporuje určité okolnosti, které žalovanou vedly k vydání napadeného rozhodnutí.
29. Vzhledem k tomu, že tyto žalobní námitky byly zcela vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí a nad rámec, ve kterém byly uplatněny jako odvolací námitky, žalobkyně v žalobě nic nového neuvádí (viz blíže body [24] až [26] výše), městský soud přistoupil k jejich vypořádání v obdobné míře obecnosti, v jaké byly uplatněny.
30. Pravidla vedení kárného řízení pro provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii jsou v procesní rovině upravena advokátním kárným řádem. Vzhledem k tomu, že jde o řízení, v němž se rozhoduje o veřejných subjektivních právech a povinnostech, subsidiárně pro toto řízení platí i ustanovení správního řádu.
31. Kárné správní řízení je ovládáno principem materiální pravdy, tedy zásadou, že správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 50 odst. 3 správního řádu). Shromážděné podklady pak hodnotí v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, z níž vyplývá, že správní orgán sám podle svého uvážení rozhoduje o tom, jak zhodnotí jednotlivé podklady a provedené důkazy, které skutečnosti v rámci shromážděných podkladů bude považovat za rozhodné a jakou váhu přizná tomu kterému podkladu. Jinak vyjádřeno, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný (zásada formální pravdy), hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, každý důkaz hodnotí samostatně a v souvislosti s

Shodu s prvopisem provedla: S.K.

dalšími důkazy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli a navrhli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Z odůvodnění rozhodnutí pak musí být jednoznačné, jaké důkazy byly provedeny, jak byly hodnoceny nebo proč byly odmítnuty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2012, č. j. 5 Azs 2/2012-49).

32. Výjimku ze zásady volného hodnocení představují veřejné listiny, u nichž platí presumpce jejich pravdivosti, kterou jim zákon přiznává, a to do okamžiku, než je jejich pravdivost v řízení nikoliv zpochybněna, ale prokazatelně vyvrácena (§ 53 odst. 3 správního řádu).
33. Městský soud z odůvodnění rozhodnutí jak prvostupňového správního orgánu, tak odvolacího kárného senátu žalované zjistil, jaké konkrétní důkazy byly v řízení provedeny a jaká skutková a právní zjištění z nich žalovaná učinila. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že prvostupňový správní orgán důkazy hodnotil v souladu s pravidly volného hodnocení důkazů, když je posuzoval samostatně i ve vzájemné souvislosti, zjištění z nich učiněná pak odpovídají pravidlům logického myšlení a zohledňují všechny okolnosti případu. Neprovedl-li prvostupňový správní orgán některé z důkazů, zdůvodnil, z jakého důvodu tak učinil. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí s takto provedeným dokazováním ztotožnila. Ohledně důkazů navržených žalobkyní v rámci odvolacího kárného řízení žalovaná v bodu 12. napadeném rozhodnutí srozumitelně zdůvodnila, proč tyto důkazy neprovedla a v čem spatřuje nadbytečnost provedení takového důkazu (navržené důkazy měly prokazovat trestní činnost paní E. K., která však nebyla pro posouzení kárného provinění relevantní, viz kapitola IV.B tohoto rozsudku). Rovněž městský soud se s provedeným hodnocením důkazů ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na body 9. až 21. prvoinstančního rozhodnutí.
34. Ze shora uvedených důvodů soud konstatuje, že tyto žalobní námitky neshledal důvodné.

IV. B Námitka týkající se nevyhodnocení chování paní E. K. a oprávněnosti jednání žalobkyně

35. V druhé žalobní námitce žalobkyně namítá, že žalovaná se v celém řízení vypořádala pouze s chováním žalobkyně, avšak nebrala žádný zřetel na zjevně lživé, podvodné a protizákonné jednání E. K., které bylo jediným důvodem jednání žalobkyně.
36. Podle § 1 odst. 1 zákona o advokacii *tento zákon upravuje podmínky, za nichž mohou být poskytovány právní služby, jakož i poskytování právních služeb advokáty*. Pro poskytování právních služeb advokáty následně zavádí legislativní zkratku „výkon advokacie“.
37. Podle § 1 odst. 2 zákona o advokacii se *poskytováním právních služeb rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu. Poskytováním právních služeb se rozumí rovněž činnost opatrovníka pro řízení ustanoveného podle zvláštního právního předpisu, je-li vykonávána advokátem*.
38. Podle § 16 odst. 1 zákona o advokacii *advokát je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit*.
39. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii *při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné*.
40. Podle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii *advokát je povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže v téže věci nebo ve věci související již poskytl právní služby jinému, jež zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá*.
41. Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii *advokát je povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže by informace, kterou má o jiném klientovi nebo o bývalém klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit*.

Shodu s prvopisem provedla: S.K.

42. Podle čl. 7 odst. 3 etického kodexu *advokát odmítne poskytnout právní službu v téže věci více osobám také tehdy, jestliže zjevně brozí, že v průběhu vyřizování věci vznikne rozpor v jejich zájmech.*
43. Městský soud se na tomto místě ztotožňuje s žalovanou, že E. K. není advokátem a není vázána předpisy o advokacii. K dodržování těchto předpisů je vázána výhradně žalobkyně. Městský soud nesdílí názor žalobkyně, že v dané věci střet zájmů nebyl a být nemohl, když jen z předmětu trestního řízení vedeného proti E. K. lze seznat byt' i v minimální míře možný střet zájmů. Poukaz žalobkyně na závadnost osoby E. K. není případný, neboť je to právě žalobkyně, která je zkušenou advokátkou s mnohaletou praxí, a možného, i v budoucnu případně vzniknuvšího střetu zájmů, by si musela být vědoma, vyhodnotila-li by s potřebnou péčí postavení E. K. a opatrovance, tím více v době probíhajícího trestního řízení proti E. K. ze spáchání trestného činu zpronevěry, jehož se měla dopustit proti opatrovanci v roli jeho opatrovnice. Na tomto místě městský soud znovu opakuje již uvedený názor žalované (body 14 až 16 žalobou napadeného rozhodnutí), který žalobkyně odmítá akceptovat, že za situace, kdy je vedeno trestní řízení proti osobě, jež se měla dopustit trestního jednání proti poškozenému, je naprosto zjevné, že zájmy těchto osob jsou ve vzájemném rozporu. Městský soud si nedokáže představit situaci, ve které by zájmy pachatele trestného činu a jeho oběti (resp. poškozeného) byly v souladu. Advokát, jakožto právní profesionál, si musí být vědom toho, že obvinění, jež jsou proti jeho klientu vznesena, se mohou ukázat jako opodstatněná, a to přestože jeho klient tvrdí, že je nevinný. Za takové situace musí odmítnout právní zastupování poškozeného. Argumentace žalobkyně, že měla povinnost věřit své klientce, že není ve střetu zájmů se svým opatrovancem, by vedla ke zcela absurdním závěrům, dle kterých by stačilo prohlášení obviněného (podezřelého, atd.) o své nevině, aby mohl advokát zastupovat i poškozeného. Smyslem zákazu plynoucího z § 19 zákona o advokacii je zejména to, aby klient měl ve svého advokáta naprostou důvěru a mohl mu svěřovat všechny informace s vědomím, že tyto nebudou použity v budoucnu proti němu. Pro naplnění skutkové podstaty, jež je žalobkyni kladena za vinu, je zcela nerozhodné, zda ke zneužití těchto informací nakonec dojde či nikoliv. Soud souhlasí s poznámkou žalované, že se jedná o „učebnicový příklad“. Dle komentáře k § 19 zákona o advokacii (SVEJKOVSKÝ, J., VYCHOPEN, M., KRYM, L., PEJCHAL, A. a kol. *Zákon o advokacii*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 129.): „**Na první pohled je zřejmé, že advokát nesmí v téže věci vystupovat na více stranách, jejichž zájmy nejsou shodné. Advokát tak nesmí v tomtéž trestním řízení nejdříve v přípravném řízení obhajovat obviněného a poté v hlavním líčení vystupovat jako zmocněnec poškozeného.** [...] V případech definovaných v tomto ustanovení nemá advokát možnost volby. Je-li tedy naplněna některá z podmínek uvedených pod písmeny a) až e), musí advokát poskytnutí právních služeb klientovi odmítnout. [...] Závažnost kogentního § 19 nelze vyloučit ani jednostranným ani souhlasným prohlášením těch, jejichž zájmy jsou v rozporu.“ (zvýraznění doplněno) Jak již uvedly i správní orgány, žalobkyně jakožto opatrovnice opatrovance vyzvala paní E. K. k uhrazení částky, kvůli níž byla E. K. odsouzena za pronevěru finančních prostředků opatrovance.
44. Otázkou povinnosti stanovené advokátovi v § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii se zabýval třetí senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 27. 10. 2020, č. j. 3 Ad 22/2017-46, v němž uvedl, že „*uvedeným obligatorním postupem je upravena povinnost advokáta odmítnout poskytování právních služeb v případech výslovně zmíněných v uvedeném ustanovení. Je tomu tak proto, že zájmy zúčastněných stran nelze a priori považovat za souladné, neboť každá strana požaduje využití právního profesionála k náležité obhajobě vlastních zájmů. Aby právo na právní pomoc mohlo být naplněno, musí být zajištěno, že zvolený advokát skutečně bude poskytovat co nejvyšší právní pomoc tím, že bude plně podporovat zájmy klienta. Advokátovi zákon neumožňuje volbu ani rozhodování, ale příkazuje mu, aby právní zastupování nepřebíral, a to ani v případě, kdy by klient o důvodech kolize věděl a navzdory zákonnému znění na právním zastupování trval. Souhlas či vědomí klienta nemůže problém rizika kolize, byť jen brozící či eventuální, zhojit. Jde o ustanovení, jehož účelem je ochrana klienta, nikoliv ochrana advokáta.*“ S uvedenými závěry se městský soud ztotožňuje a uvádí, že za dané situace měla žalobkyně bez dalšího právní zastoupení opatrovance odmítnout. V této souvislosti pak ani není podstatné, zda opatrovnický soud schválil nebo neschválil smlouvu o poskytování právních služeb, neboť primárně neměla být tato smlouva ze strany žalobkyně s opatrovancem

vůbec uzavřena. Na tomto jednání žalobkyně nic nemění ani osoba E. K., když bylo v dispozici žalobkyně, zda vyhoví nebo nevyhoví jejímu pokynu a nevyhověla-li by takovému pokynu z důvodu možného střetu zájmů, měla o tom paní E. K. poučit ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o advokacii.

45. Soud doplňuje, že výše uvedenou povinnost odmítnout právní zastupování opatrovance nehodnotí prizmatem skutečností, jež nastaly po tom, co žalobkyně přestala zastupovat paní E. K., a, jak tvrdí, dozvěděla se o „hyenismu“ paní E. K., kdy již i dle žalobkyně bylo zřejmé, že zájmy obou jsou v rozporu. Povinnost odmítnout zastoupení opatrovance vyplývá již jen z toho, že byl označen jako poškozený v trestní věci paní E. K., kterou žalobkyně zastupovala.
46. Postup žalobkyně není možné aprobovat ani její motivací ochránit slabší stranu sporu (opatrovance). Za situace, ve které se nacházela, nemohla svolit k jeho zastupování svojí osobou, ale mohla například doporučit jiného advokáta, či se u jiného advokáta přimluvit, aby zastupování přijal [s omezením plynoucím z § 19 odst. 1 písm. b) zákona o advokacii].
47. Městský soud s ohledem na výše uvedené důvodnost této žalobní námitky neshledal.

IV. C Námitky porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí a zásady rovnosti před zákonem

48. Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně namítá porušení zásad předvídatelnosti rozhodnutí a rovnosti před zákonem, když žalovaná rozhodla ve věci žalobkyně odlišně, nežli v kárném rozhodnutí ze dne 24. 1. 2019, sp. zn. K 80/2018.
49. K problematice zásady legitimního očekávání se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to primárně v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, v němž uvedl, že zásada legitimního očekávání musí být založena na dlouhodobé rozhodovací praxi správního orgánu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 Ads 9/2013-32, „pokud by bylo v řízení prokázáno, že skutečně existuje ustálená správní praxe týkající se výše pokut ukládaných ve srovnatelných případech a že pokuta uložená stěžovateli mnohonásobně takovouto obvyklou výší pokuty přesahuje, aniž by odlišný postup byl žalovaným dostatečně odůvodněn, pak by se mohlo jednat o důvod nezákonnosti z důvodu porušení § 2 odst. 4 správního řádu a principu ochrany legitimního očekávání vyplývajícího z ústavního pořádku (srov. k tomu např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS).“ V rozsudku ze dne 30. 12. 2014, č. j. 4 Ads 211/2014-36, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že „aby bylo možné uvažovat o srovnatelnosti posuzovaných případů, muselo by se jednat o delikty obdobné způsobem spáchání, okolnostmi, za nichž byly spáchány, osobou odpovědnou za delikt apod.“
50. V nyní posuzované věci lze dospět k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že existuje ustálená správní praxe týkající se výše pokut ukládaných ve srovnatelných případech a že pokuta uložená žalobkyni mnohonásobně takovouto obvyklou výší pokuty přesahuje. Žalobkyně porušení zásady předvídatelnosti ilustruje pouze na jednom jediném případě, konkrétně na kárném rozhodnutí ze dne 24. 1. 2019, sp. zn. K 80/2018. Existence ustálené správní praxe je přitom skutkovou otázkou, kterou je potřeba před správními soudy dokazovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Z jednoho předestřeného případu však nepochybně nelze dovodit ustálenou správní praxi žalované, z níž by tato byla povinna vycházet. Za takto prokázanou správní praxi nelze považovat ani na jednání provedenou sbírku kárných rozhodnutí žalované z let 2016 - 2018, jelikož v něm je uvedena pouze „právní věta“ s typem, popř. výší, uloženého kárného opatření, avšak neplynou z ní v daných věcech rozhodné skutečnosti (např. přitěžující či polehčující okolnosti). Žalovaná se v bodě 21 žalobou napadeného rozhodnutí vyjádřila k rozhodnutí sp. zn. K 80/2018. Uvedla, že v citovaném kárném řízení advokát své pochybení uznal, přijal svou odpovědnost za kárné provinění, za 25 let praxe nebyl nikdy kárně projednáván, proto i kárný senát přistoupil k uložení kárného opatření v podobě napomenutí. Prvostupňový správní orgán výši pokuty odůvodnil postojem žalobkyně, která své zavinění zlehčovala, neprojevila žádnou lítost a pochybení svalovala na jiné osoby. Ve

prospěch žalobkyně vzal v úvahu, že se starala o příbuzné. Takové posouzení nevybočuje ze správního uvážení, jež může soud přezkoumávat pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).

IV. D Námitka nevyhodnocení finanční situace žalobkyně v rámci odvolacího kárného řízení

51. V páté žalobní námitce žalobkyně namítá, že se žalovaná nezabývala finanční situací žalobkyně, která byla zejména z důvodu pandemie odlišná od finanční situace žalobkyně v době rozhodování prvostupňového správního orgánu, a uloženou pokutu vnímá jako zjevně nepřiměřenou.
52. K námitce nepřiměřenosti uložené sankce optikou majetkových poměrů městský soud podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Nedostává-li se správnímu orgánu takových podkladů, výši pokuty stanoví úvahou.
53. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS zdůraznil, že *„likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží [...] V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlídnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo, jak již bylo řečeno, z ústavního pořádku. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžadají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchaní deliktu. [...] bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost.“* V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem“*.
54. Městský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobkyně v odvolacím kárném řízení netvrdila žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro ni mohla být uložena pokuta zjevně nepřiměřená jejím majetkovým poměrům. Žalobkyní tvrzená péče o nejbližší již byla prvostupňovým správním orgánem zohledněna v rámci prvoinstančního rozhodnutí (viz bod 29).
55. Byla-li žalobkyně skutečně přesvědčena, že kárný senát uložil pokutu ve výši zásadním způsobem neodpovídající jejím majetkovým poměrům, bylo na ní, aby v rámci odvolacího kárného řízení

uvedla, z jakých důvodů se domnívá, že je výše uložené pokuty nepřiměřená jejím majetkovým poměrům a svá tvrzení doložila. Žalobkyně však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu odvolacího kárného řízení před vydáním napadeného rozhodnutí neuváděla. Žalobkyni byla samozřejmě výše pokuty známa z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Měl-li pandemický stav takové dopady na její majetkovou sféru, jež zapříčinily, že daná sankce byla nepřiměřená či dokonce likvidační, měla (a bylo to také v jejím zájmu), aby takovou skutečnost do správního řízení vnesla. To vše za situace, kdy své odvolání několikrát doplňovala, konkrétně dne 17. 7. 2020, dne 24. 8. 2020, dne 30. 11. 2020 a dne 26. 4. 2021, přičemž takto činila již v období probíhající pandemie. Dle městského soudu nelze obecně říci, že všem advokátům se v době pandemického stavu zhoršila majetková situace. Odvolací správní orgán tak rozhodoval za situace, kdy v řízení nevzešlo najevo nic, z čeho by mohl usuzovat o tom, že se majetkové poměry žalobkyně změnily. Tato situace se tak například liší od věci, kterou posuzoval městský soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2023, č. j. 5 A 38/2020-65, ve kterém zrušil rozhodnutí žalovaného, který přestože měl informaci o tom, že přestupce pozastavil své podnikání, toto nezohlednil a odůvodnil výši sankce na základě informace, ze kterých vycházel prvostupňový správní orgán 3 roky před vydáním druhostupňového správního rozhodnutí. Za tohoto stavu nelze dle přesvědčení městského soudu žalované vytýkat, že se opětovně nezabývala finanční situací žalobkyně a vycházela z informací zjištěných v průběhu prvoinstančního kárného řízení. Městský soud dodává, že správnímu orgánu nelze klást k tíži, pokud se s určitou skutečností, která byla namítána až v žalobě, nevypořádal z úřední povinnosti či důkladnějším způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71).

56. Soud pouze pro úplnost doplňuje, že jakkoli pasivita žalobkyně v průběhu odvolacího kárného řízení nevyklučuje domáhat se moderace trestu v rámci soudního řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62) v nyní posuzované věci žalobkyně v podané žalobě ani později v průběhu soudního řízení návrh na moderaci sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s. nevnesla a městský soud se jí tak ani nemohl zabývat.

IV. E Námitka negativního postoje žalované k žalobkyni a porušení zásady presumpce nevinny

57. V šesté žalobní námitce žalobkyně vyjadřuje přesvědčení, že její odsouzení, a především výše pokuty, je dána nebývale negativním postojem žalované k žalobkyni, jakož i postojem funkcionářů žalované k žalobkyni včetně předsedy Kontrolní rady a kárného žalobce JUDr. Mikše. Žalobkyně poukázala na probíhající spory o ochranu osobnosti žalobkyně vůči žalované a členům žalované. Zaujatost některých členů žalované proti žalobkyni dále žalobkyně dokládá na příkladu, kdy žalovaná zaslala žalobkyni dne 25. 4. 2019 na vlastní náklady prostřednictvím své tiskové mluvčí nově vydaný Komentář k zákonu o advokacii s průvodním dopisem, že předseda žalované je přesvědčen, že „její prostudování Vám bude k prospěchu a užitku.“ Žalobkyně dále spatřuje porušení zásady presumpce nevinny v tom směru, že ve shora uvedené publikaci je odkaz na kárné řízení, které městský soud svým rozsudkem sp. zn. 9 Ad 10/2015- zrušil, a přesto jej autoři komentáře prezentují jako úplnou prohru žalobkyně, kdy zároveň zapřeli, že se jedná o dosud nepravomocně skončené řízení.
58. Městský soud uvádí, že z této v obecné míře přednesené domněnky žalobkyně související s dopisem ze dne 25. 4. 2019 sice lze spatřovat určitou existenci napjatých vztahů mezi žalobkyní a žalovanou, nicméně nelze z textace dopisu dovodit konkrétní pochybnosti o tom, že napadené rozhodnutí je výsledkem negativního postoje žalované vůči žalobkyni.
59. Namítá-li žalobkyně nedodržení presumpce nevinny v souvislosti s citací obsaženou ve shora uvedeném komentáři k zákonu o advokacii, městský soud, s ohledem na obecnost žalobního tvrzení a zjevnou nepřipadnost souvislosti výsledku kárného řízení s citací v tomto komentáři, ve shodě s žalovanou konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by kárný senát již dopředu považoval žalobkyni za vinnou a upřel jí tak práva a výsady plynoucí ze zásady presumpce nevinny.

60. Namítá-li žalobkyně negativní postoj předsedy Kontrolní rady a kárného žalobce JUDr. Mikše, je nutné uvést, že uvedenou námitku žalobkyně nikterak podrobněji nespecifikovala, nevznesla konkrétní argumenty a nepředložila ničeho, čím by tvrzený negativní postoj JUDr. Mikše podpořila.
61. Poukazuje-li žalobkyně na probíhající spory na ochranu osobnosti žalobkyně vůči žalované a členovi žalované JUDr. T. S., městský soud se v tomto směru ztotožňuje s vyjádřením žalované, že předmětná řízení nemohla mít vliv na rozhodování prvostupňového správního orgánu a odvolacího kárného senátu žalované, neboť řízení byla jednak zahájena až po vydání prvoinstančního rozhodnutí a dále na těchto řízeních není účasten žádný z členů prvostupňového správního orgánu a odvolacího kárného senátu žalované. Účast těchto osob ostatně netvrdí ani žalobkyně.
62. Městský soud se rovněž ztotožňuje s žalovanou, že měla-li žalobkyně jakékoliv pochybnosti ohledně složení prvostupňového správního orgánu nebo odvolacího kárného senátu žalované, měla možnost tuto svou námitku podle § 3 odst. 3 advokátního kárného řádu uplatnit. Městský soud v obdobně obecné rovině v reakci na uvedenou obecnou námitku žalobkyně konstatuje, že podle § 3 odst. 1 advokátního kárného řádu je z projednávání a rozhodování věci vyloučen člen kárného senátu, u něhož lze mít důvodnou pochybnost o nepodjatosti pro jeho poměr k projednávané věci, k účastníkům kárného řízení nebo k jejich zástupcům. Citované ustanovení advokátního kárného řádu zajišťuje, aby o kárné věci bylo rozhodnuto spravedlivě, a to ve smyslu zajištění nestrannosti rozhodujících osob. Rozhodovaly-li by v kárném řízení osoby podjaté (ať již ve vztahu ke kárně žalované či k podstatě projednávané věci), bylo by celé kárné řízení s advokátem stíženo natolik významnou vadou, že by soud musel napadená rozhodnutí zrušit a zavázat rozhodující kárné orgány, aby věc posoudily osoby, jež nemají žádný poměr k projednávané věci, k účastníkům kárného řízení nebo k jejich zástupcům.
63. Z předloženého kárného spisu vyplývá, že případnou podjatost členů prvostupňového správního orgánu nebo odvolacího kárného senátu žalované žalobkyně nenamítla, resp. ve vztahu k prvostupňovému správnímu orgánu opožděně až v rámci odůvodnění odvolání ze dne 17. 7. 2020.
64. Namítá-li žalobkyně tzv. systémovou podjatost kárných senátů, je nutné uvést, že tuto námitku žalobkyně uplatnila až v replice k vyjádření žalované ze dne 7. 7. 2022, tedy až po lhůtě pro podání žaloby uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s. K žalobním bodům, které byly uvedeny nebo rozšířeny až po lhůtě určené k podání žaloby, však městský soud nemůže přihlížet, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2014, č. j. 8 Afs 106/2014-26 „*řízení před správními soudy je totiž ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to ve lhůtě vymezené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. 1 Afs 25/2004 – 69, ze dne 17. 12. 2007, č. 2 Afs 57/2007 – 92, ze dne 16. 9. 2008, č. 8 Afs 91/2007 – 407, nebo ze dne 16. 12. 2009, č. 6 A 72/2001 – 75). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání správní žaloby v délce dvou měsíců, přičemž žalobce musí v uvedené lhůtě uplatnit veškeré žalobní body (viz nálezy ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, nebo ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, odst. 39).*“
65. Městský soud s ohledem na výše uvedené důvodnost této žalobní námítky neshledal.

IV. F Námitka nezákonného složení kárných senátů

66. Žalobkyně v obecné rovině namítá, že v obou fázích řízení byla souzena nezákonně určeným kárným senátem, kdy způsob určování senátů není účastníkům znám, respektive, je přímo podřízen libovůli předsedy kárné komise. Shodnou námitku vznesla žalobkyně i např. ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 Ad 19/2019. Městský soud v této věci vydal rozsudek ze dne 24. 5. 2023, č. 5 Ad 19/2019-48. Od vypořádání dané námítky v tomto rozsudku zdejší senát neshledává

důvod se odchýlit ani v posuzované věci. S ohledem na skutečnosti již uvedené výše městský soud k opět obecně formulované námitce žalobkyně, rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že podle § 2 odst. 1 advokátního kárného řádu předseda kárné komise České advokátní komory bez odkladu po zahájení kárného řízení (§ 7 odst. 1) písemně ustanoví kárný senát podle § 33 odst. 1 zákona o advokacii a jmenuje jeho předsedu. Bližší podmínky způsobu ustanovení kárného senátu advokátní kárný řád ani jiný právní předpis nestanoví.

67. Městský soud v této souvislosti připomíná, že tzv. zásada zákonného soudce, kterou na ústavní úrovni zakotvuje čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, na zákonné úrovni je pak promítnuta do § 41 a § 42 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších právních předpisů, a jejíž součástí Ústavní soud ve své judikatuře [srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 307/03 (N 76/33 SbNU 243)] vymezil i zásadu přidělování soudní agendy a určení složení senátů na základě pravidel obsažených v rozvrhu práce soudů, se za současného právního stavu uplatňuje toliko v řízení před soudy.
68. Ze správního spisu vyplývá, že kárný senát byl složen v souladu s § 2 odst. 1 advokátního kárného řádu ve spojení s § 33 odst. 1 zákona o advokacii, a to předsedou (odvolací) kárné komise z členů kárné komise, jejichž seznam je veřejně dostupný na internetových stránkách žalované www.cak.cz. Způsob ustanovení obou kárných senátů byl proto učiněn v souladu se zákonem a nevykazuje znaky nezákonné libovůle. Městský soud proto uzavírá, že ani tato žalobní námitka není důvodná.
69. K odkazu žalobkyně na rozsudek první sekce ESLP ze dne 23. 6. 2022, sp. zn. 19750/13, ve věci Grosam proti České republice, městský soud uvádí, že toto rozhodnutí se skutkově odlišuje, když porušení práva na spravedlivý proces namítal exekutor nikoli advokát. Evropský soud pro lidská práva pak v bodě 90. poslední věty sám konstatuje, že „*postavení soudního exekutora je třeba přirovnat spíše k postavení notáře, jako tomu bylo ve věci Peleki (cit. výše), než k jiným svobodným povoláním, například advokátům či jiným profesím, u nichž výkon veřejné moci nepřipadá v úvahu.*“ Je nutné upozornit i na to, že tento rozsudek byl následně nahrazen rozsudkem velkého senátu ESLP ze dne 1. 6. 2023, sp. zn. 19750/13, který uznal, že se první sekce ESLP z procesních důvodů neměla námitkou nezávislého a nestranného složení soudu vůbec zabývat a ostatní stížnostní námitky prohlásil za nepřijatelné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

70. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
71. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti, proto jí soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31.01.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu